(1)

מס' 22 (דף קמ"ו ב')

קכ"ט

הדה לו דאמר לה לדביתהו נכסי לבני דמערבא, ג' רב הונא הוי מצבה לעולה, והמצבה לעולה לוי קנה (ומאירי בשבת, בדאמרי הנוס' שם). ואמרי הנוס' שם, אלא דדברי שבת בפתגמין ובמטלטלין דמאי, לוי מהני בכולי, כיון דדברי לוי מהני אלא בקנין (כי המצבה לעולה לוי קנה), ואלא קשה מאי שבת שאמר הלואתי לפלוני, הלואתי לפלוני, ואלא בלוקחי דברי, אפילו הוי ווכרס ורשה, ואמרינן שבת כיון שלא פירשה אילו דבנין. אלא הכא לוקחי בשבת כיון בלוקחי דברי בקנין, דבלהו לוי בתרוי מתני מתני הו, ולא לחלק אמר הסכר הדברים, לא אלא נכס מה לכתב ומתנה הוא.

איתיביה רב לרב דאמר המצבה לעולה לוי קנה, ואלא אף אמר נכסי לבני עולה בשולה, לוי קנה, לפי רב הונא. ורב לרב מתני' דקתני האומר אין ידה אינה לכתב ישלם מנה, ידה לכתב נוטל מנה אל מעמדנו אינו, ולא מי שנאה. ומן הקמ' בלומר לה, הא היא דאמר אדם מקנה דשלבל (ופי הונא אינה סל כהא) וקסבר דכי דאדם מקנה דשלבל, הא, הא מקנה לעולה שלבל, הא. ודתו הקמ' דאנן הא סל אדם מקנה דשלבל, מיהו דדבר שאינו בעולם, לוי קנה. אלא כי אלא דמעמדנו אינו, ולא מי שנאה.

אמר לעולה, דנן קכל ב', ולמאי הלכתא למיתבי לו נו שנים, ולכן בדי לבן יבוא, לוי יהיו אלו אחר אינו בדי למיתבי לו בתנה

אז לא יהיה לה (לדבר אין לה מקום לתת לו פתרון, ולכן קרוי בדיבור, ואינו
הלא, ולא בדיבור בכפיות שנקרא לו לשאר מדברים, (בלי לדעת מקום, בהיות אינו
מקנה השכל, ולדבר באי קרוי בדיבור) ומן הדמה לדמה בשאר אופן מקנה
השכל, ובדיבור לשה לי, בכפיות שנקרא לו בשבילו אופן, דבר הנה לדבר
מקום, בלשון לדמה בשאר אדם מקנה השכל, הנה מודה בלון נכפים
שנקרא לו בשאר שיש בו בם לחתים לשתפים, אבל אופן אינו לדבר
לשון בו בם לחתן, ולכן לא מצי לאוקמוה מקום בלתי לדבר, בהיות
אינו בשאר שבעל לדבר אינו להבנתן ודש מקודם לבן - השכם,
(לדבר באי קרוי בדיבור, אינו לדמה).

וכי בחיבורו הרשב"ם שם, ופלא ומיהו שאינן דומה המאמר נכלל
דקל לבדו ולא בשאר לעולם עד שאת אז מד שנכרנה בדמתן, לא קנה.
ואם תבמו בהה לעצבה לאי שכל, וכן שכן, דהיו אינו לשון בשאר
בלשון לדמה בשאר אדם מקנה השכל, לדבר שכל, לא אמר, ובשון
שכן, לדה שכשם שמקנה השכל כך מקנה לדבר שכל, אמר
בינו שאמר לדבריה לדבר שכל כבן השכל. ולכך אי הקנה לנלבדם
לא קנו אלא נלבדו בחוי הנלבן ועד שלא יהיה אופן.

ולפי הבאור, כל הבא בבאי לאוקמו מתני בבבא, כהמ, בשאר אדם
מקנה השכל, ובן לדבר שכל, (לנוף הסדר הבא), אם הבא מתני בשבילה
קודם בשאר הנוב, בלבד ועד יבה לאחר אתה, לא עפינו קודם שנלבדו משנלבדם

לבשקדו אי אפשר לו לימן לדם, שכבר מת, אלא הוא כשקדו לו
עד שלא מת. **ומ"ל הכלל יא"ת** (תיבות הרשב"ם בב"ק ב')
ולכאורה אולי כיון דאמרי הכא בשכבר, כבאורי הגרא, ובאמצע הגלות של אבא הלו לאחא.
ובגמ' הכא, אמר "לאמא לית רבי יוחנן בן ברוקה היא, דאמר לה יולדה
לה מתנה, דמשמע דיבב אומר אם אמר לו מי שבאו לרשות, דבר
קיימין, ואין אמי אומרת בשאמר לה לדבר שאינו בעולם,
לדבר שאינו בעולם מי אמר.

כ' הגר"א, הכא בהבאנו לאמו הוא, דפ"ק דב"ב הנ"ל, בלכן בלי קדמו
ודבר, הכא בלא לית לאמו, בנכסים שקדו לו אבא, לכלכן. אל הכא
בקנו לו בנכסים כשהלו מלוס, בלא אחרי אבא לדם, הוי אמ' יש לו אמו,
דבלי לתנאל (אבינו דב"ב) בנכסים שקנו לו אבא אל בנכסים שקנו
לו כשהלו מלוס. ולפי ביאו לתנאל לו בתרבה נתלה ע"י ערים. (דרך יעלה)
ולכאורה מלבא הגר"א, דאינו לתנאל בלבד, כשם שאינו מקנה בשבלו, ×)
(לתנאל דב"ב, הלו כמו הקנאת, ובב' פחות לה).
הכא אמר אומר בשאמר לה לדבר שאינו בעולם, לדבר שלבל
מי אמר. ולכאורה תיב מה הכא דכן בתנאל דב"ב, הלו בכן הקנאת, ומ"ל.

ובצה, כ' בקרבן נו (סי' קל"ד), בדעת הרמב"ם ב"ב בפ"ק ב'
פלמה לי הכא לכלאת אמ, מבלי מסמוך, ובאור הלוה יאמר, הוי בשאמר
×) לכן אינו לתנאל אינו בדבר שאינו בעולם.

מלחמה, אפשר אותה (בלי בן בשמאל), או אפשר משמאל, יעקב ורחל בעל הבית
יקבר ומלכישע לבין שמאל.

ויהי בזמן הנוסף לאור באמצע קמו בירושלים הגדולים, הנפלו מבין משמאל.
ולכאורה אי אפשר עדיין בצבא, אם יעקב הנמצא כל לבין הולך, ואולם
מה יעקב, ואולם מה שמאל, ~~[illegible]~~ הגדול אל שמאל בו
לרחל אל שמאל אפשר משמאל כמו בצבא יעקב אביהם בקבר, מאוכל
נוסל הולך כל בהיר הנמוך, אבל אם יהושע אמר בעצמו בלא
משמאל, אין צבא לרחל עדיין שהנמוך לו יעקב אבל.
ולכאורה כל הנמוך שם בירושלים אשר לנמוך בדבר שלום בשמאל
כמו בגלל לנמוך הגדול, ושניהם הנמוך הנוסף שם, לאל קמו לראות
אמרים, הם מאוכלים הלו מבית משמאל. (אל הנמוך קמו
סיון קלה)

בזמן קדושין (ס' ב') הרבי לוטן עדיין שמתקן לו מאתים כלל
ומה, נתנה אין צקוקה לרחל, לו נתנה צקוקה לרחל, הבלבל
אומר נתנה לאתו או לאבו או לאמר מן הקדושין. (לפלגי, אי
לו ולו לרחל, אי לו אבי לרחל).

ומן הבלבל והבלבל, והרי הוא בעמדת שלו תצקוק לרחל, ולא ובעוד
רחל, אי לו לאמר מן בקדושין, הלו קדוק כל הקדושין. אל כן
נבוה לאמר הלו בעוד רחל קאמר אלו לאמר אום נפשה יבה ובלה
קדושין ~~[illegible]~~ בתוך, ומלבת שתלו הקדושין משעה קבלה, נתנה

לאותה מן הקלות הרבה ירח. ולא אותה קבלה קדושין משני לאותה
מיתת בעלה, בקדושי הלשון קדושין, קידושי שני לאו קדושין.
ובתוס' תירצו הרבה בתוך ימים נתנה לאותה מן הקלות, ובשאלה
על בן אחות שאת שורש ט נכסיו ובחיבור הלאה, אם אותה על
מי שבאלו לורשו, דברו קיימים. וכי הרשבא"ם, ואינו מתלוה בעיני
~~כמו שאינו צה מלמעלה~~ כמו שאינו לו מתלוה לימין אלו אם בבתה שלו
לימין ושלו לתלמה הרשע ברדה, ונבטל סיום צה מלמעלה אלו הלו,
ואין יכול לקרוש מ' מן הלשרים בדברים הבאים לו אלו המלחמים
לבד, ובלי כמלמש מ' מן הקלות, ולא שבאלו לירח מלבו בלו אותה
כלום. (ובעי הקדמונים שם מצאין הרשבא"ם
הקל, ובקל)

ובעוד לעי הבאמונה בלאיל, כי תרומתו ימלאו אלת בשי.
ואבא לבאלרך. ובקבה, בהבא מאיר בהירם הצה, הלו סלק אחולו
סלק ~~רם~~ ירם - ובריבה חליבה אחלו. ולא לתת הצלו לסלק ירם לה, כמו
בסלק אחלו - הירם, אינו ולרשו מסלק. ופל שורש מלאה ולו
והקלה הלו סלק ולרש, אין הסלק מלבינו אבו, ולו, ולא ליתנו
לסלק ולרש, ובריבה לוגה לולרש הולו, ולמיש בתוס הקמלעי
שם הקל.

1

היה לו דאגה לה לדבריה, כפי שהיו לבעלי המערבה. - ואולם, הגם
דאמרי בשבת, מדקאמר אדם, ולא אמר כריבה, ע"כ בשבת אישה, מה"ט
בעל לעולם (בעל הלכו לו) עליה בדברים הטובים, ואעפ"כ דברי שבת בתנאים
ובאמוראים דמו, לו מהני מידי, כיון דבדברים לא מהני אלא אי קנין,
שנים ~~[illegible]~~ אי כך הלעז, דהוי מצה לאדם, והוא כה לאדם
לא קנה, ואולמי הגוף. בדלעל דאמר לה הלן (בעל קנאת לו), שבת
אמר הלואתו אלהון הלואתו לאלהון, אעפ"כ אליבא בדברים דקנין,
ומשום דהוי לו ורש ורשה, דהוי אינה בדברים דקנין אלא הוי שבת
ובדברים אחרים, אלא הבאי לישנא בשבת כיון דליבא בדברים דקנין,
דכולהו לא בתרוי מתעי מתתיהו אלא.
ולא הוא לקמן אמר צביה ומתנה הוא בעל בדברי הגוף הלל,
דקא הבאי דהאסרון אבד המלך הלעבל שאינו בר צביה, לא דהני
הלוי לאיתוי בירושה, ורק בהלוה דהאסרון אבד המלך
אלא דבירושה טולה הדין. לדעתו הבאי דהלעבל יכול להלוה
לנה, הגיע עבדו הדין שבקבר תהוי בקבר ירושה, ולא דיהבו
לו דין ורש, ולהבי הבאי דהלעבל לאו בר צביה הוא, לא קנה.
לו שיאמר הקרש, לישנא דקנ"ל דאמר, אמר הלן,
הסבר אחר בדברי התוס' הלל,

המשפט הבא שם, כי הן לדה פול המצבה לעודה לוי קנה, ולו לי
לבשלב, אמתי הוא ולדה אשתו אבר נשלם מנה, ולדה
אבר נשלם מנה, אל מישהו אינו ולדה מי שנולד.
ולכן לאלו אמתי בלא פול ערם מקנה בשלב, כיון דבבר
לו מקנה לבבר שלב, אם לדה לוי קנה.
ואילו לדעת דאמתי אינו לבר, אלא, הוא עובר קנו, שאינו הגם
דיבשר הבאה מוליד, קנה העובר. אבל מצבה לעובר לוי קנה,
אינו לבר, אם.
וכן אינו לדעתו אמתי הבבר הוא דבר אחר אל מי שבאו
לנכסו, דבר קיומו, אפילו דבר מוחר בן הן בבנה ובלב
בישנו בעולם, ולכן עובר בן הבנים לוי לבר, אלא
הלבן יש כבר הוא משמעות אל מי שנולד.

אבל בעת דעובר לוי בשלב, ולכן פול לדה
הוא אם אחר לשתלב לוי קנה, דמצבה לעובר לוי קנה
דאילו מקנה לבשלב.

והבאנו שם הרמב"ם (בפ' אישות) דאם מתה אשה תחת
עובר ותלד עובר, הרי אחרת. כי הקבר (פי' כ"ס) דבבמה
פל דעובר חשיב דבר בהוי לעולם. ואם פנים הרמב"ם (לבבר
מה' נחלות) המקנה לעובר לוי קנה, וכי הקבר שם, לפי הרמב"ם, הוי

X) ואינו אלא הוראתו שיש ילדה. דאין לתמוה (מדון מובא) בשלב. ומאי מבלי הקבר

הבעיה בכמה עניינים, בגדר החסרון של בשר, לכאורה, אין שום בעיה סמיכות מאוד. המציאות כאן בגלל שיש שני, אבל הכל אמתיים הבעיות, המציאות, יש לה הגיונית שהחסרון בשר הוא חסרון בעולם, ולמה כן כאן שיש לו אמת בגלל שיש שני. אבל סך הכל לגבי, ובעולם לאן בא שני, מעשה הגיב לגבי הרשב"ג שם.

ואם הבעיה בכמה קושי השאלות בא, אחרת בדעתי.
ועדה תגיבה לו, אין מהנו סטטוסתי בשר המצוין שם בגמרא.
ואם אין מהנו מנין שבר.
אם לגבי ישנו שנשבע לשון של מכירה בכדרה, בשם הרשב"ם.
וזה גם אינו בקושי הבעיות שם

ולפי זה צריך, בסדר המחלוקת, לפה אם סך דבר המוגבר תשיב לו בא לעולם, ואם אין אם אינו לבעלים, לא קנה. (דברי לפה סך אם נקנה בשר, מיהו התלוה הל לבעיה בעולם, ומהנו לפה. ולכאורה סך אינו נקנה בשר לו מהנו אינו לבעיה בעולם
ודברי כפי שאת בסולמין, סך המוגבר תשיב דבר הבא לעולם
ואם סך אתה לה מוגבר לה קנה
ודברי הר"ן סך דמתיבה המוגבר לו קנה, ומי הבא הוא לבעלים, קנה.
בדרך הסבר, לגבי המקרה הזה.

ולדעתי (עמ' ג') בדברי רש"י, דאמרו בסוגיין בגמרא שעלבה,
לפי כסף אדם אינה בשלב, אמנם לבשלב (לגוף הספר), ובלבד בדי
בודקה קודם מיתת הולד, לפי הרשב"ם לעולם בלא בדיקה אלא
מיתת הולד, ולפי הרמב"ן בדיקה לוכן, יש בה בשבת
בבהמה, נמשך בדרך שכמה עד המיתה, ולכן לה בשלב, כיון
דהכין בדקבלו נמשך עד המיתה, הצילה הרשב"ם לגיל
לפי סברת הלקח הלכה (לפי שיטת הרמב"ם יבמה
ולהלכה אם לא לגיל)